

ghldig for Vedkommende. Til Lovforslagets § 2, som det er affattet ved 2den Behandling, har jeg tilladt mig at stille nogle Ændringsforslag i Forening med ærede Medforslagsstillere. Forslaget under Nr. 4 er ikke blot en Redaktionsændring; jeg tror, det i Realiteten vil erkjendes at være fylldigere, end hvad der staar. Nu staar der: „Har Nogen, som har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, i 5 paa hinanden følgende Aar ikke modtaget saadan, vil Understøttelsen, saafremt Kommunalbestyrelsen ikke forinden har benyttet sin Ret til at eftergive den, være at eftergive.“ Ja, der er ogsaa det Tilfælde, at den kan være refunderet; det ene er ligesaa godt som det andet. Den kan være bortfalden ved Østergivelse, og saa behøver den ikke at eftergives; men den kan ogsaa være bortfalden ved Refusjon, og saa behøver den heller ikke at eftergives. Altsaa Redaktionen gaar ud paa at medtage begge Tilfælde, hvor Bestemmelsen slet ikke kommer til Anvendelse. Altsaa, naar Nogen har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er tilbagegalt eller eftergivet, vil Understøttelsen være at eftergive. Endelig have vi under Nr. 5 sammen med det ærede Udvalgs Mindretal tilladt os at sætte 3 Aar i Stedet for 5. Det var 2 Aar ved Afstemningen sidst, men da dette Forslag faldt med 24 Stemmer mod 38, have vi ikke turdet tage dette Spørgsmaal op paany til Afstemning, men vi haabe, at man ikke vil have Noget imod at forandre Tallet 5 til 3. Hvis den nye § 2, Ændringsforslag under Nr. 2, bliver staaende, haaber jeg, at Aarsmaalet ikke vil være en væsentlig Hindring. Men kommer ikke denne Forpligtelse til aarlig at undersøge dette Forhold ind, frygter jeg for, at 5 Aar bliver en meget farlig Bestemmelse. Det bliver da næsten at betragte som slaaet fast, at det kan staa hen i 5 Aar, inden det Spørgsmaal undersøges, om den Vedkommende har nogen Formue at tilbagebetale med eller ikke. Jeg skal forøvrigt ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om 5 eller 3 Aar, det er forhandlet tidligere. Det er den gamle Betragtning, som ligger til Grund for at indskrænke Tiden, og den er allerede oftere drøftet. — Jeg har tilladt mig i Forening med ærede Medforslagsstillere under Nr. 6 principalt at foreslaa, at § 2 affattes saaledes, at der sættes Punktum efter Ordet „eftergive“ i 3die Linie, og at Resten af Paragrafen udgaar. Jeg ønsker for mit personlige Vedkommende dette Forslag vedtaget. Den Understøttelse, som skal foretages af Kommunalbestyrelsen i Retning af, hvorvidt der er Grund til at eftergive Understøttelsen eller

Grund til at forlange Noget, hvis Vedkommende er kommen i Besiddelse af Formue osv., frygter jeg for, kan i det Hele taget i høi Grad lede til at svække Hensigten med denne Bestemmelse. Derjom den Vedkommende ved et Ophold f. Ex paa en Sindsstyggeanstalt er kommen i en betydelig Gjæld til Kommunen, frygter jeg for, at denne Bestemmelse, at vi kunne tage af den Paagjældendes Formue, hvad enten han har faaet den ved Slid og Stræbsomhed eller Arv, vil virke svækkende paa Vedkommendes Arbejdslyst og Iver for at sikkre sig en nogenlunde uafhængig Stilling, efter at han er kommen ud over at behøve Fattigunderstøttelse. Naar der foreleden Dag ved 2den Behandling blev sagt, at man ikke medtog hans økonomiske Gehverv i hans Formue, fordi man forudsætter, at han, naar han havde en god økonomisk Stilling ved sit Gehverv, nok vilde tilbagebetale af egen Drift, saa siger jeg, at det Samme maa gjælde, hvis han ved Arv eller paa lignende Maade kommer til Formue; man kan da stole paa, at han gjerne vil betale tilbage af egen Drift; ligesaa godt i det ene Tilfælde, som i det andet. Denne Bestemmelse, forekommer det mig, burde ikke være nødvendig. Efter min Formening er det svækkende for Lovens Diemed, som jeg ser det, og jeg antager, at det i Virkeligheden ogsaa er Stillingen for Folkethinget. I det Tilfælde, at det principale Forslag under Nr. 6 ikke skulde blive vedtaget, er der stillet et subsidiært Forslag under Nr. 7, og det gaar ud paa, at han ikke behøver at være i Stand til at erstatte alt det Oppebaarne, men efter Kommunalbestyrelsens Beslutning kan nøies med at erstatte en Del af samme. Jeg forudsætter nu, at det kan ske uden denne Tilføjning; men denne Tilføjning gjør det tydeligere, og ved en Lov, der saaledes er bestemt for Lægmeend, i alt Fald den ene Part af den særlig for Lægmeend, er det ønskeligt, at den er saa tydeligt affatte som muligt. Altsaa, Kommunalbestyrelsen har Frihed til, naar 5 eller 3 Aar — Tidsfristen — er omme, at sige: Den Mand skal ikke betale det Hele; han har f. Ex været paa en Sindsstyggeanstalt, det løber op til flere Tusinde Kroner, og nu er han kommen godt i Bei igjen, saa paa Grund af hans Stilling ville vi kun have en lille Del deraf, saa sætte vi Resten og regne det Hele for betalt. Man stiller dem altsaa i det Hele friere end ved Ændringsforslaget under Nr. 7, og det kan man ikke have Noget imod. Saa have vi stillet et Forslag under Nr. 8, det falder ganske sammen med Ordforerens Forslag under Nr. 9 med Und-